



## OSUDOVÝ KOSOČTVEREC





Asketa opuštěn sám mezi balvany  
neoděn v roucho, jen v prostý šat,  
čeká už věčnost na zazvonění hrany,  
slunce ho bude ještě dlouho spalovat.



Bachař je obzvlášť krutý v poledne,  
to s chutí odsouzence srazí k zemi,  
na hlavu oběti potom dosedne  
pár ran pendrekem doma vyrobeným.



Cizince děti nevidí moc rády,  
ten pán nahání jim strach,  
má jistě v plánu využít je záhy  
při svých prostopášných hrách.



Čahoun se vydal do mokřin sám,  
pomalů klesá na dno,  
teď ví, že těmhle procházkám  
vyhnout se bylo radno.

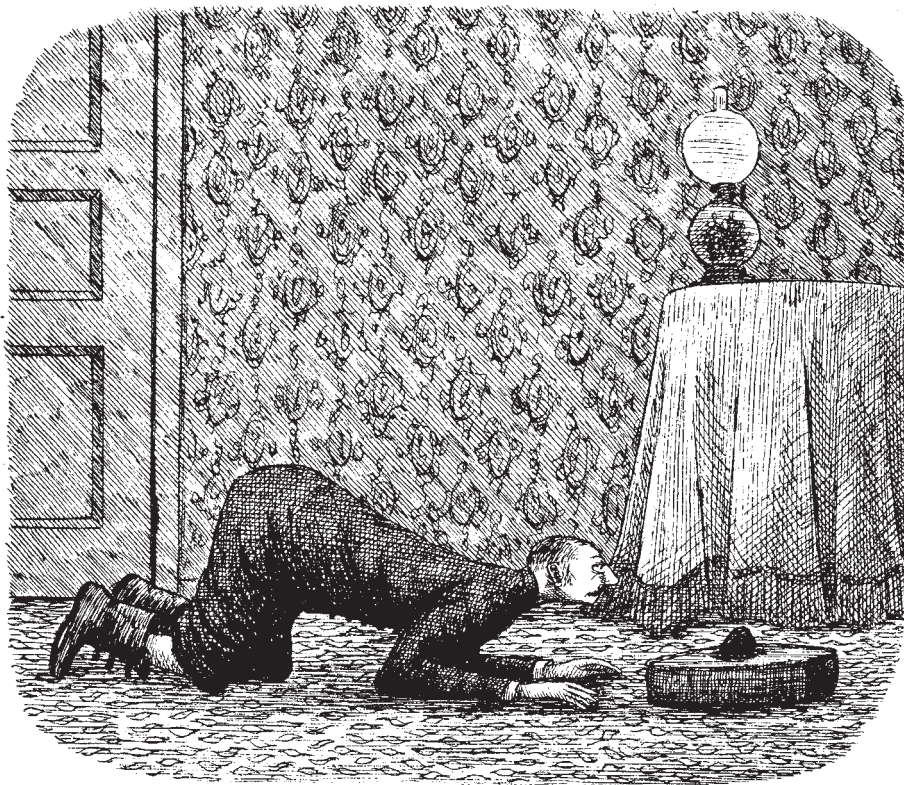




Dámu na vycházce k smrti  
duch jejího milence vylekal,  
k večeru však ji zpráva zdrtí,  
že toho dne si život vážně vzal.



Emigrantka přijela v zamyšlení,  
potřebovala si nutně zavolat,  
jenže teď čeká a je na omdlení,  
že není volný žádný aparát.



Fetišista odněkud vytáhl podsedák,  
zhasl a zamkl, aby se nikdo nedíval,  
obřadně v sutaně jako starý mág  
hodiny a hodiny tu věc uctíval.





Guvernantka sama ve svém podkrovní  
snaží se rozehřát šálkem čaje,  
zima a hlad jí kus mládí odkrojí,  
bezbřehá nuda první housle hraje.



Hulváta ze dne na den přestal bavit  
románek s touhle madam,  
řekl jí sbohem, jdi se zabít,  
já odsud taky padám.



Chudinka sirota nikoho nemá,  
pobíhá bez cíle bosa po nocích,  
brzy padne a zemře beze jména  
v nějaké zaplivané ulici.



**Invalida probudil se v šoku,  
už necítí ani palce u nohou,  
vždyť měl žít ještě pár hezkých roků!  
Kdepak doktoři, ti vám pomohou...**



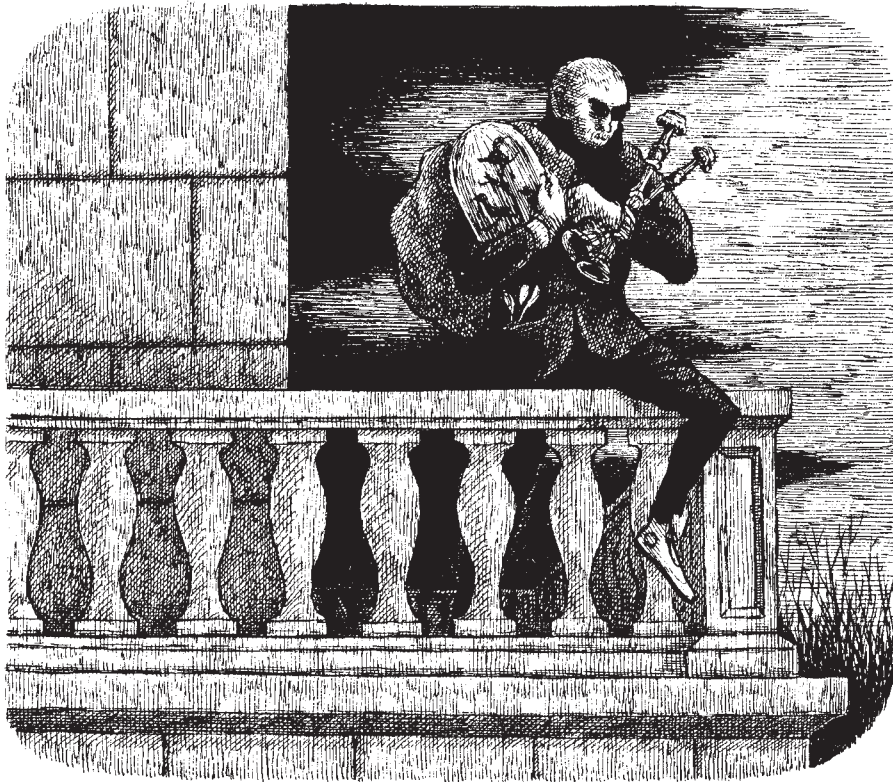


Jeptišku přepadly strašné běsy,  
pobíhá, ječí, trpí velice,  
šat rozerván, své spolusestry děsí  
a tak to jde už celé měsíce.

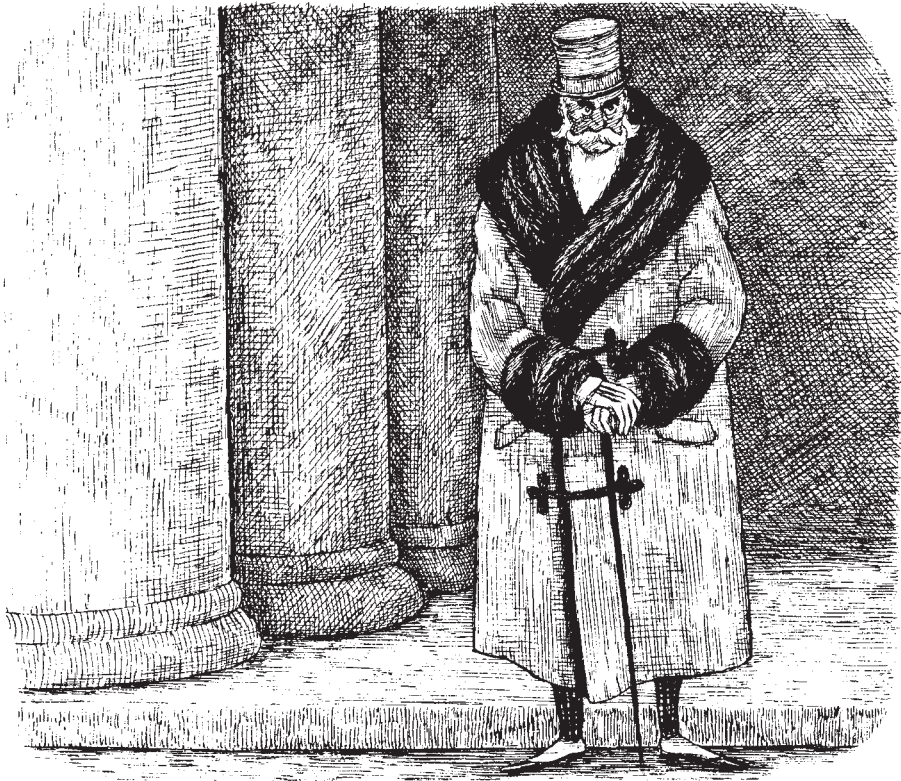




Kantor žáčkovi koupil zmrzlinu  
doufaje, že dítě těžko odolá,  
pak na něm vyzkouší pár mravních přechínů,  
které skutečně jen málo lidí zná.



Lupič se krade tiše z domu,  
kde všichni spokojeně spí,  
sebral pár erbů a talíř k tomu,  
tma jeho stopy zahladí.



Magnát čeká na svou limuzínu  
a v hlavě spřádá další plán,  
tentokrát zotročím si Čínu,  
na dětské práci vydělám.



Novinář prošetřuje vraždu jakých málo,  
za poslední roky nejhrůznější čin,  
než přijde na to, co se vlastně stalo,  
naleje si tonik a dvojitý gin.



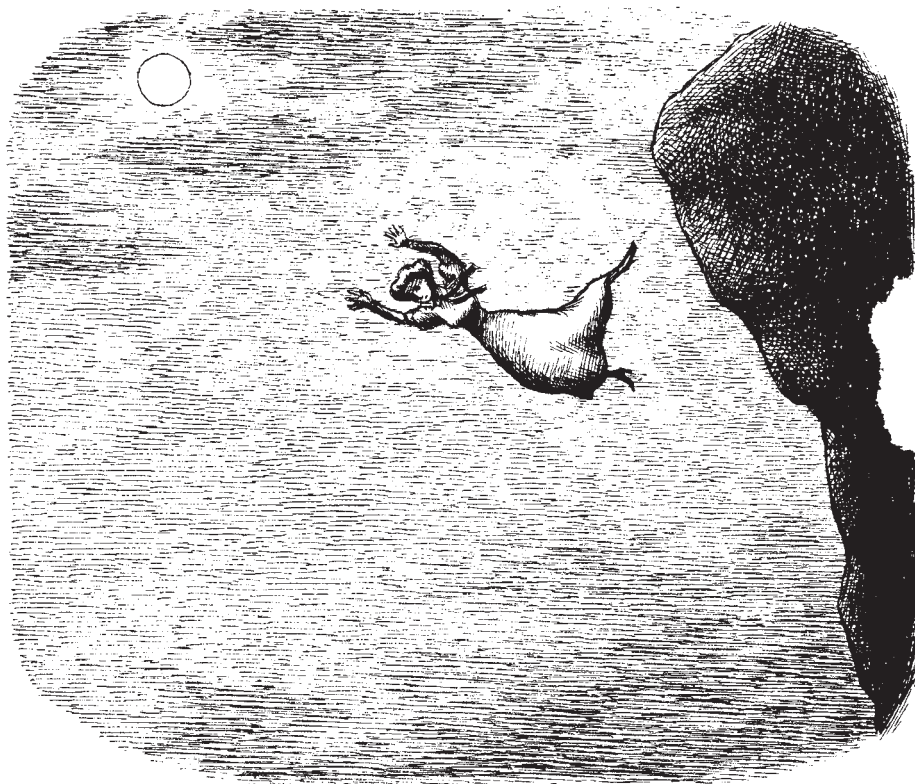


Paňácu vystrojili jako vraha  
a vystrčili z okna světnice,  
trestem za ohrožení veřejného blaha  
bude mu pekelná hranice.





Robě si hoví na kožichu  
před krbem v teple večera,  
tíše sní o smrtelném hříchu –  
pomalu roste v gangstera.



Sebevražedkyně dolů padá,  
osvětlena je úplňkem,  
svůj čin by vzala zpátky ráda,  
pozdě – zaplatí životem.



Špindíra obdařen skvělou vizáží  
nenechá nikoho dlouho na pochybách,  
naval hned almužnu, nebo ti ukáží,  
že chodit tudy vážně byla chyba.

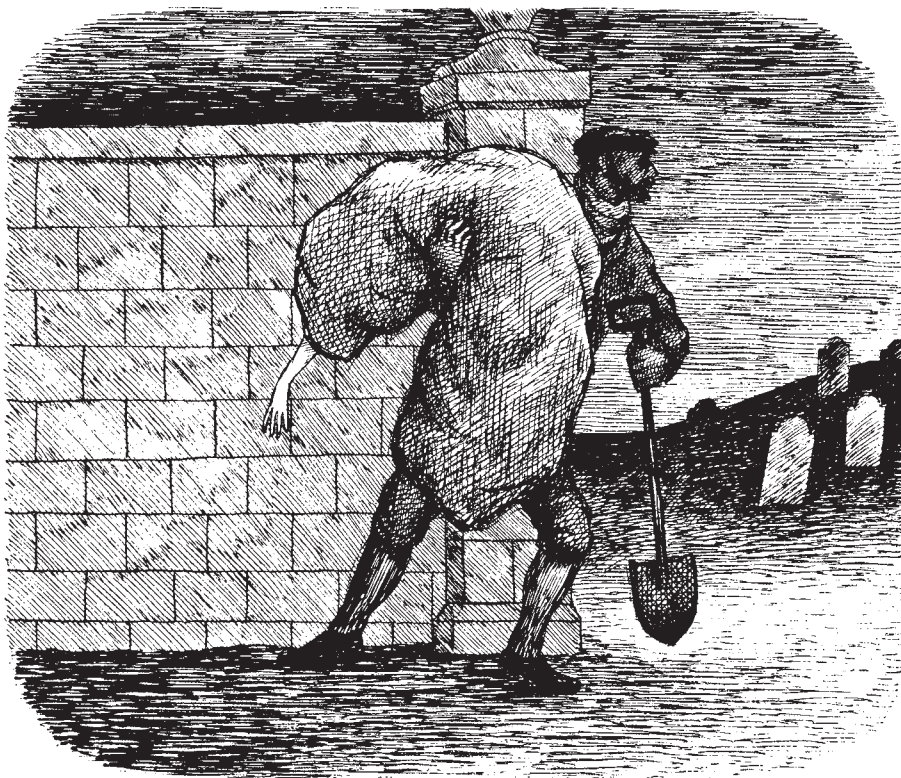


Turista osaměl v nádražní hale,  
pokorně čeká na soumrak,  
svým plánům na cestu dal dávno vale,  
před chvílí ujel mu i poslední vlak.



Uklízeččin úděl je tak krutý,  
dře, dokud jí to síly dovolí,  
mezi kýbly usmejčí se k smrti,  
sama je jenom hadrem na holi.





Vyhrabávač mrtvol má lehké živobytí,  
materiálu je vždycky dost,  
a když ho na hřbitově někdo chytí,  
mrští po něm nějakou tu kost.



Xenofob rychle příbor odloží,  
už se mu krouťí i prsty na nohou,  
vůbec není jisté, zda se udrží  
a nesrazí k zemi dívku ubohou.



**Záletnice prostě nezná jiné cesty –  
zvýrazní uhlím své vilné oči,  
chraplavým hlasem a lascivními gesty  
na mužské pudy ihned zaútočí.**



Žoldák je uvyklý bitvě, boji,  
zabíjí vlastně hrozně rád,  
co na tom, že před ním škrvně stojí,  
rozkaz zněl jasně: rozsekat!